Ayan kävellessä taakseen vilkaisematta Kielletyn Alueen nimettömän metsän sydämeen Sysi, Dea ja Bé seurasivat tätä. He olivat päättäneet, että seuraisivat ystäväänsä vaikka oman kuolemansa uhalla pannen alttiiksi oman henkensä. Kolmikko tiesi edelleen, että tämä oli jo Girdan haltiapalatsin aulassa aavistanut heidän läsnäolonsa, mutta heistä kaikista tuntui oudolta, ettei haltia kiinnittänyt heihin siitä huolimatta mitään huomiota. Mustien, synkkien ja ikivanhojen puiden sekaan astuttuaan Sysistä, Deasta ja Béstä tuntui kuin he olisivat astuneet Ayan perässä ikuiseen yöhön, josta ei ollut paluuta. Täällä he tunsivat luonnon vihamielisyyden ja luotaantyöntävyyden miltei yhtä voimakkaasti kuin ystävänsä, mikä puistatti jokaista saaden kylmien väreiden juoksevan pitkin selkäpiitä. Tuuli ei puhaltanut, linnut eivät laulaneet, vaan kaikkialla vallitsi uhkaava, painostava ja ikivanha hiljaisuus, jossa oli metsän syvän vihreyden, salaperäisyyden ja villin vaaran tuntu. Kaikkialla tuoksui raikkaasti sateen jälkeen ja pihkan kirpeys työntyi ystävysten sieraimiin kohottaen näiden mielialaa ja rohkeutta. Silti iltaa enteilevän hämärän syventämissä varjoissa väijyi nimetön, tuntematon uhka, joka ei hetkeksikään väistynyt tyttöjen mielistä. He tunsivat sen. Aavistivat, että pian tapahtuisi. Aya tunsi itsensä avuttomaksi ja yksinäiseksi Kielletyn Alueen keskellä. Täällä luonto oli hänelle vierasta ja sen harvat olennot karttoivat häntä suostumatta kertomaan paikkaan sisältyviä salaisuuksia. Vaikka hän oli luonnon ymmärtäjä ja sen sanan kuulija sekä tiesi, että Sysi, Dea ja Bé seurasivat häntä ja olivat koko ajan tukena varjoissa selän takana, hän ei tuntenut oloaan turvalliseksi. Jokaisessa varjossa, jokaisen puunrungon, notkelman, kiven, kannon ja pensaan takana tuntui asustavan pahuus, joka nyt odotti hetkeään iskeäkseen hänen kimppuunsa. Aya kulki nopeammin yhä syvemmälle Kielletyn Alueen metsän sisään. Yö saartoi hänet joka puolelta hiipiessään metsän ylle. Haltia oli aina pitänyt yöstä, mutta täällä, Kielletyllä Alueella, se tuntui epäystävälliseltä ja pelottavalta. Metsän seinät olivat sulkeneet hänet sisäänsä häkkiin ja pimeään ansaan, josta ei ollut paluuta. Aya ei ollut muistanut ottaa mukaansa minkäänlaista lamppua, joten joutui haparoimaan eteenpäin pian sysipimeässä suuntaan, jossa arveli Girdan haltiakaupungin ja kotinsa sijaitsevan. Mutta haltiaraukka ei aavistanutkaan, että täällä pahuuden vallannut luonto ohjasi häntä neuvoillaan väärään suuntaan ja johti suoraan kohti metsän sydäntä länteen, poispäin haltioiden mailta. Hiljaisuus Ayan ympärillä oli rikkomaton. Hän pysähtyi kuunnellakseen itseään seuraavien ystäviensä askelia takaansa, muttei kuullut mitään. Askeleet olivat poissa, samoin ystävät. Hän oli yksin. Vasta nyt haltia käsitti, ettei tiennyt lainkaan, missä suunnassa koti oli ja mistä hän oli tullut. Vauhkona kauhusta Aya syöksyi pimeyteen, joka oli yhtä musta ja raskas kuin väistymätön peitto. Hänen silmissään oli sokeus, hän ei nähnyt tässä mustassa yössä sivuilleen, ei eteensä. Ei nähnyt mitään. Oli vain mustuus, joka syveni askel askeleelta. Kauhuissaan haltiatyttö kompuroi eteenpäin keskellä painajaista, jollaiseen ei ollut vielä ikinä joutunut ja jollaisesta ei olisi koskaan uneksinutkaan. Hän kompastui puunjuureen, kaatui kovaan maahan, nousi ylös ja jatkoi matkaansa. Ja vahingoittunut luonnon paha voima kietoi hänet pauloihinsa, pakotti hänet vaeltamaan yhä syvemmälle ja syvemmälle metsään, josta ei ehkä pian olisikaan paluuta. Seuraavalla askeleella Aya tunsi maan äkkiä pettävän jalkojensa alla ja vajoavansa alaspäin kauheaan suonsilmäkkeeseen. Ensimmäistä kertaa luonnon sanoma oli pettänyt hänet.